

KOMMENTARER TILL BOKEN OCH VÄGLEDNING I STUDIET AV DEN

ETT

Lägg från början märke till de särskilda termer som används. Dels är det fråga om sådana termer, som används bara inom hylozoiken och esoteriken, dels gäller det beteckningar, som används utanför esoteriken men där i en annan betydelse. Exempel på det förstnämnda är ”överfysik”, exempel på det sistnämnda är ”subjektiv” och ”objektiv”.

Kapitel 1.1 Världsåskådning och livsåskådning hålls isär. Världsåskådningen hör till studiet av den objektiva verkligheten och naturlagarna. Livsåskådningen rör de subjektiva värdena och syftena, individens såväl som kollektivets. Livsåskådningen är viktigast men måste för att vara hållbar byggas på världsåskådningens obestridliga fakta (”värden bör vara vetenskapligt grundade”). För att kunna säga hur det borde vara måste vi först studera hur det faktiskt är.

Kapitel 1.2 De två vanligaste inställningarna till spiritualismen är antingen total förnekelse eller känslomässig tro. Esoterikens hållning är varken den ena eller den andra, eftersom dessa båda beror på okunnighet om de spiritualistiska fenomenens natur och behovet att ha en åsikt om det okända. Esoterikens inställning bygger på kunskap och en vidare kunskap än den som i och för sig finns inom spiritualismen (till exempel insikten om att vi överlever ”döden”). Det hållbara i spiritualismen finns i esoteriken och på ett överlägset sätt.

Kapitel 1.3 Lägg märke till att esoterik och hylozoik inte är riktigt samma sak. Esoteriken är den gemensamma grunden för alla esoteriska skolor. Hylozoiken är en sådan skola, som har sin särskilda metod att framställa och lära ut kunskapen (teorin) liksom sin särskilda metod att aktivera högre medvetenhet (praktiken).

Ordet ”esoterik” har på senare år börjat användas urskillningslöst om all möjlig ockultism. Många helt moderna sekter och samfund, som inte har någon anknytning till den urgamla traditionen, vill kalla sina egna spekulationssystem för ”esoterik”. Esoterikerna själva insisterar givetvis på att beteckningen inte får dragas ner på detta sätt.

Kapitel 1.4 I detta kapitel möter vi några av hylozoikens viktigaste läror:

tillvarons har tre aspekter: materia, medvetenhet och rörelse,
monaderna är materiens minsta, oförstörbara beståndsdelar,
livets mening är medvetenhetens utveckling i varje monad,
naturens olika riken är de olika etapperna i monadernas medvetenhetsutveckling,
allt utgör en enhet och
allt styres av lagar.

”Det finns lagar i allt, och allt är uttryck för lag” är hylozoikens förnämsta axiom (självklar sats).

De sju nämnda livslagarna är de viktigaste för människans vidkommande.

Kapitel 1.5 Lägg märke till följande termer och deras innebörd: aspekt, objektiv, subjektiv, dynamisk. Materien är den objektiva aspekten, medvetenheten den subjektiva aspekten, rörelsen den dynamiska aspekten. All verklighet är på en gång objektiv, subjektiv och dynamisk. Det finns ingenting som saknar dessa tre aspekter. En tanke, till exempel, är inte bara subjektiv (ett visst medvetenhetsinnehåll) utan också dynamisk (en viss energi) och objektiv (en viss materieform av överfysisk materia).

Kapitel 1.6 ”Intelligens” i djur- och växtrikena är inte knuten till individer så mycket som till kollektiv och visar sig i artinstinkten. Detta är också ett sätt för enheten att komma till uttryck.

Enheten – kollektivet – är det primära och givna. Egenarten måste individen själv utveckla ur sin egen potential med tiden och med hjälp av det kollektivt givna.

Sheldrakes hypotes om formbildningsfält stämmer på flera viktiga punkter överens med hylozoiken:

1. Naturens former bevaras och nedärvs i nya individer genom icke-grovfysiska (hylozoiskt: fysisk-eteriska) förebilder, så kallade formbildningsfält.

2. Det finns inte bara ett genetiskt-biologiskt arv utan också ett psykologiskt. Yngre individer tillgodogör sig äldre till arten hörande individers erfarenheter, vilka överföres genom icke-grovfysisk orsak-verkan.

3. Delarna förklaras inte ur sig själva utan endast ur den helhet de ingår i. Det finns dolda helheter, ännu större än de fysiskt påtagliga.

Kapitel 1.7 Latensen är den viktigaste enskilda faktor som förklarar en människas egenart, egenskaper, förmågor, grad av förståelse etc. Det mesta vi har är vad vi har lyckats (helt eller delvis) återerindra oss av tidigare erfarenheter. Det helt nya vi lärt i innevarande inkarnation är relativt sett mycket litet.

De olika naturrikena är de huvudsakliga, successiva stadierna i medvetenhetens evolution. Inom huvudstadierna – det vill säga: naturrikena – finns mängder av mindre stadier. Till exempel inom människariket finns fem stadier, vart och ett med ett stort antal nivåer. Varje nivå innebär särskilda lärdomar att göra. Evolutionen är kontinuerlig, uppvisar inga plötsliga språng.

Medvetenhetens evolution är livets mening. Livets mening ligger inte i materiaspekten, ”att ha och att få”, utan i medvetenhetsaspekten, ”att vara och bli, veta, våga och kunna”.

Kapitel 1.8 I hylozoiken betyder ”monad” och ”jag” inte exakt detsamma. Monad och uratom är samma sak. Alla jag är monader, uratomer. Men alla uratomer eller monader har inte blivit jag ännu, det vill säga: har inte fått sin medvetenhet väckt. Med ”monad”, ”uratom” avser man särskilt materiaspekten, med ”jag” menar man medvetenhetsaspekten.

Innan monadens medvetenhet blivit väckt, finns denna medvetenhet endast som *potentiell*, möjlig.

Sedan medvetenheten väl blivit väckt, kan den helt eller delvis gå förlorad för viss tid. Den blir då latent med möjlighet till återupplivning. Detta sker lagbundet och periodiskt för monaderna i de fyra naturrikena från mineral till och med människa. När monaden lämnar sitt hölje vid fysiska ”döden”, blir medvetenheten efter hand latent. Medvetenheten väcks på nytt efter kortare eller längre tid, när monaden iklätts ett nytt hölje. Men då har monaden förlorat minnet av sin tidigare existens och uppfattar sig själv som en ny individ. Detta är oundvikligt, eftersom den nya hjärnan ingenting vet av vad den gamla hjärnan visste. Först i slutet av människariket får monaden kontinuerligt minne genom alla inkarnationerna.

Blanda alltså inte ihop termerna ”potentiell” och ”latent”!

Kapitel 1.9 ”Enhetsmedvetande” betyder två saker. Dels betyder det övertygelsen om, känslan av eller insikten om att allt liv är en enhet. Det är denna medvetenhet, som människan uppfattar som ansvar och som förmår henne att tjäna något utöver sig själv, att göra uppoffringar. Dels betyder det en förverkligad gemensam medvetenhet med en hel grupp individer, en grupp där allas erfarenheter delas av alla i telepatisk samverkan. Den egna jagförmimmelsen finns då kvar, men inte såsom motsatt vi-förmimmelsen, och det individuella jaget är fokus i ett ännu större jag. Denna gemensamma medvetenhet kallas i hylozoiken för den essentiala. Dess fulla utveckling är möjlig först sedan människan övergått till ett övermänniskligt stadium i evolutionen. Den mänskliga enhetskänslan med tjänande inställning och offervilja är ett

förberedande stadium och en nödvändig förutsättning för förvärvet av den essentiala medvetenheten.

LÄS MERA I LAURENCY:

Kunskapen om verkligheten (KOV): 1.1–1.4

De vises sten (DVS): 1.1, 2.1–2.6

TVÅ

Kapitel 2.1 Du kommer att märka gång på gång under läsningen att hylozoiken framhäver materieaspekten. Också i sin beskrivning av verkligheten utgår hylozoiken alltid från materien och dess olika slag, former och fenomen. Först därefter beskriver den medvetenheten och rörelsen och då dessa alltid såsom knutna till sina materielag och materieformer. Materien är det nödvändiga underlaget till både medvetenheten och rörelsen.

Kapitel 2.2 Detta kapitel ger några nya belysningar på kunskapen om de tre livsaspekterna. Den är den viktigaste kunskapen i hylozoikens världsåskådning och grunden till den övriga kunskapen. Det är därför särskilt viktigt att förstå denna helt klart. Repetera nu gärna kapitel 1.4 och 1.5.

Kapitel 2.3 Det är viktigt förstå att överfysisk materia fullständigt tränger igenom fysisk materia.

Att auran har en egen struktur oberoende av organismen, visar existensen av särskilda energicentra i auran utanför organismen liksom otaliga förbindelseleder inom auran.

Kapitel 2.4 I kapitlet analyseras en vanlig ockult missuppfattning, den att den överfysiska verkligheten inte skulle vara materiell utan något immateriellt eller enbart ”andligt”. Missuppfattningen beror på att man vid utforskandet av de överfysiska världarna bortsett från deras materieaspekt, eftersom medvetenhetsaspekten från utvecklingens synpunkt är viktigare.

Kapitel 2.5 Klärvoajans är det populära namnet på objektiv medvetenhet om emotionalvärlden, emotional ”syn”. Här omnämns företeelsen endast för att visa att det finns möjlighet till objektiv medvetenhet också om den överfysiska verkligheten, så att denna framstår icke bara som en subjektiv värld av medvetenhet. Avsikten är inte att uppmuntra till utveckling av klärvoajans.

Kapitel 2.6 När det i kapitel 2.3 talades om den överfysiska verkligheten, fick Du säkert intrycket att dit räknas all verklighet utom den fysiska som vetenskapen beskriver. Detta är i så fall inte helt riktigt utan en förenkling. Fysisk verklighet omfattar också materia av ett slag människan normalt inte kan konstatera, den eteriska, och hon har ett hölje också av denna materia. Överfysisk verklighet börjar först med den emotionala.

Ett annat ord för hölje är ”kropp”: eterkropp, emotionalkropp etc. För att undvika begreppsförvirring är det dock säkrast att använda ordet ”kropp” enbart för den grovfysiska organismen och kalla de andra för ”höljen”. Ordet ”hölje” har dessutom fördelen att antyda funktionen: hölje för det inneboende, odödliga jaget – monaden.

Kapitel 2.7 ”Grövre och finare atomer” betyder olika stora atomer. De atomer som emotionalmaterien består av är betydligt mindre i storlek än de fysiska atomerna. Snabbare vibrationer betyder, med fysikens språk, högre frekvenser och kortare våglängder. De överfysiska atomerna är bärare av energier med så höga frekvenser och korta våglängder att de inte kan

upptäckas med fysisk apparatur. De är för små för att kunna fångas i "grovmaskiga" fysiska "nät".

Eteriska hjärnan är inte bara summan av alla hjärncellernas individuella eterhöljen utan också något mycket mer och oberoende av det organiska.

Kapitel 2.8 Lagg märke till vad som ligger i begreppen "lägre" och "högre" världar vad gäller materieaspekten, medvetenhetsaspekten och rörelseaspekten. Det ger förståelse för att de tre aspekterna finns i alla världar men att de samtidigt är helt olika från en värld till en annan: fysisk materia är inte emotional materia, fysisk medvetenhet är något helt annat än emotional medvetenhet.

Subjektiv och objektiv medvetenhet är två helt olika sätt att uppfatta verkligheten: endast medvetenhetsinnehållet *i* en värld; eller världen sådan den existerar objektivt, medvetenheten *om* världen. Människans fysiska medvetenhet är medvetenhet *om* den fysiska världen (alltså objektiv medvetenhet), men hennes emotionala och mentala medvetenhet är bara medvetenhet *i* emotionalvärlden och mentalvärlden (alltså subjektiv medvetenhet). Enbart subjektiv medvetenhet i en värld ger individen ingen vetskap om denna världs existens. Det är därför den fysiska världen är den enda värld som existerar för människan (när hon inte har klärvoajans).

Hylozoiken förklarar varför klärvoajansen är en mycket begränsad kunskapskälla. Detta måste leda till kritik av de världsåskådningar som bygger på klärvoajans. Somliga anser att man inte skall kritisera. Men det har visat sig att det inte räcker med att ge kunskap, säga vad som är riktigt, utan man måste också peka på vad som är oriktigt – skenfakta och tankefel – och lära människorna förstå hur sådana felaktigheter uppstår. Först med denna dubbla insikt kan människorna undgå att själva upprepa de gamla tankefelen. Många är också tacksamma för denna hjälp till intellektuell frigörelse.

Kritiken mot Swedenborg med flera vill inte rikta sig mot personerna, som hade ärligt uppsåt och haft stor betydelse som lärare och ledare. Kritiken riktar sig mot deras världsåskådningar, förklaringar av tillvarons beskaffenhet och livets mening. Dessa var ohållbara, som de måste vara utan esoteriska fakta.

LÄS MERA I LAURENCY

Kunskapen om verkligheten (KOV): 1.17, 2.9, 4.9, 4.10

De vises sten (DVS): 2.29

TRE

Kapitel 3.1 Detta kapitel studeras bäst mot bakgrund av hela innehållet i avdelning TRE. Du kan gott lämna det till sist, om Du vill.

Det slags världsbild, som man vanligen kallar materialism, kallar hylozoiken alltså för fysikalism. Materialismen bortser från medvetenhets- och rörelseaspekterna men behöver ingalunda bortse från den överfysiska materiella verkligheten. Fysikalism är den mera inskränkta variant av materialismen som vill veta av endast fysisk verklighet.

Kapitel 3.2 Att urmaterien är homogen betyder att den har samma beskaffenhet precis överallt. Att urmateriens egenskaper verkar egendomliga eller motsägelsefulla, beror på att vi vill identifiera denna materia med sådan materia som vi känner till. Men urmaterien är den enda helt oberoende verkligheten och kan inte jämföras med något vi känner till, vilket hör till den manifesterade (atomiska) verkligheten.

Kapitel 3.3 Uratomen i urmaterien kan liknas vid en gasbubbla i vatten; urmaterien vid vattnet och uratomen vid den vattentomma bubblan. Dynamis håller monaden vid makt liksom gastrycket i bubblan bevarar denna.

Kapitel 3.4 Uratomerna är naturligtvis inte oändligt små. Då skulle de tillsammans aldrig kunna bygga en kosmos av någon som helst storlek. Men de är så små, att de trotsar alla våra begrepp om litenhet. Därav det i och för sig ologiska uttrycket ”försvinnande små”.

Kapitel 3.5 Viktiga termer bör Du från och med nu lära Dig att använda: potentiell och aktuell medvetenhet, manifestation, aktualisering av medvetenheten.

Det är viktigt förstå att medvetenhetens evolution är ett led i en större process: manifestationen. Tills vidare omnämns detta faktum bara. Mer om manifestationen får Du studera i avdelning FYRA.

Kapitel 3.6 Att atomslagen 1–49 bildar en obruten kedja är nödvändigt för att den fysiska materien alls skall kunna existera. Eftersom högre atomer sammansätter lägre, får ingen länk i kedjan fattas. Också detta är ett sätt att se kosmos som en enhet: ett kontinuum (sammanshängande helhet). Se även kapitel 1.9!

Kapitel 3.7 Medvetenheten är alltid olika från en atomvärld till en annan. Dessa olikheter beror på uratomernas olika grad av sammansättning och urkraften dynamis’ olika möjligheter att verka. Ju mer sammansatt materien är, desto mer hämmas kraften och desto dunklare blir medvetenheten. Detta medför också att rums- och tidsuppfattningen blir alltmer begränsad i lägre världar.

Termen ”atomvärld” är en förkortning av ”atommaterievärld”.

Märk pluralformen ”kosmoi” av ordet ”kosmos”.

Kapitel 3.8 Om analoga sjuserier. Vissa för värld 1 karakteristiska drag går alltså igen i världarna 8, 15, 22, 29, 36 och 43. Varje lägre värld i serien innebär en ytterligare oerhörd begränsning i jämförelse med föregående och i all synnerhet med värld 1. Detsamma gäller för världarna 2, 9, 16, 23, 30, 37 och 44 och övriga fem analoga serier.

Kapitel 3.9 Skilj mellan följande helt olika slag av materia: uratomer (1) och sammansatta atomer (2–49) finns i hela kosmos, molekylarmateria (43:2-7 t.o.m. 49:2-7) inom solsystemen enbart. Atom- och molekylarmateria är manifestationsmateria. Urmaterien är det omanifesterade bortom rum och tid.

Kapitel 3.10 För säkerhets skull påpekas än en gång att rörelse aldrig är något som finns i och för sig själv utan alltid innebär materia i rörelse. När vi räknar vissa företeelser i verkligheten till endera av de tre aspekterna – t.ex. ljud till rörelseaspekten – betyder det att den aspekten är viktigast i just det fallet, medan de båda andra har underordnad betydelse.

Dynamis skapar uratomerna. Uratomerna är det enda skapade i universum. Allt annat är sammansatt av uratomer och inte skapat. Intet slags väsen, ej ens högsta, kan skapa uratomer, endast införa dem i kosmos.

Kapitel 3.11 Begreppet ”dimension” hör till materieaspekten. Att vi inte kan föreställa oss fjärde dimensionen, beror på att vi har endast fysisk objektiv medvetenhet, och denna kan omöjligt uppfatta fler än tre dimensioner. I framtiden utvecklar människorna emotional och mental objektiv medvetenhet naturenligt. Med emotional syn kommer också fyrdimensional rumsuppfattning och med mental syn femdimensional. Det kommer att ge en ojämförligt bättre

uppfattning också av den fysiska tredimensionala världen. Klärvoajanterna har inte fått lära sig uppfatta fjärde dimensionen i emotionalvärlden. De ”ser” alltså denna värld mycket bristfälligt, vilket förklarar, varför de ofta får egendomligt förvridna intryck av dess materieförmer.

LÄS MERA I LAURENCY

Kunskapen om verkligheten (KOV): 1.5–1.12, 1.24–1.26, 4.2.

De vises sten (DVS): 2.7, 2.8.

FYRA

Kapitel 4.1 I denna avdelning förekommer flera termer med särskild betydelse i hylozoiken. Ge noga akt på dessa, till exempel aktiv och passiv medvetenhet, självmedvetenhet, omedvetet, undermedvetet och övermedvetet!

Det gemensamma medvetandet börjar i värld 46 i expansionen. Beskrivningen av den som en förening av kärlek och visdom får inte förstås i vanlig mening. Den kärlek och visdom människan har erfarenhet av tillhör hennes egna världar, 47–49. De essentiala (46) motsvarigheterna är mycket annorlunda.

Kapitel 4.2 Det är viktigt att se manifestationen icke enbart ur materiaspekten som kosmos’ utbyggnad och avveckling. Livsmeningen ligger i medvetenhetsaspekten (förståelse) och i rörelsespekten (förverkligande).

Kapitel 4.3 Uratomerna (monaderna) har otaliga cykler av involvering och evolvering bakom sig, när de inträder i involutionen. De gör alltså många varv från värld 1 till värld 49 och tillbaka till värld 1. Involutionen och evolutionen–expansionen utgör däremot ett enda varv: involutionen från 1 till 49, evolutionen–expansionen från 49 tillbaka till 1.

Kapitel 4.4 De nio elementalrikena i de sex världarna 43–48 är fördelade så, att världar med udda nummerbeteckning rymmer två riken, medan de med jämn beteckning har ett rike var: två i 43, ett i 44, två i 45, ett i 46, två i 47, ett i 48. De sex första elementalrikena hör till det förflutna. Numera finns bara de tre sista kvar. De två riken i värld 47 är kausal- (47:1-3) respektive mentalelementaler (47:4-7). Det enda riket i värld 48 är emotionalelementaler (48:1-7).

Blanda inte ihop världar och riken! Med rike menas ett kollektiv av monader, som befinner sig på en viss etapp i involution eller evolution–expansion. I en och samma värld kan det finnas monader från flera olika riken, både elemental- och naturriken.

Kapitel 4.5 Alla fysiska livsformer, alla höljen i synliga (49:5-7) och eteriska världen (49:2-4) tillhör evolutionen. Fysiska involutionsväsen, elementaler, finns endast i atomvärlden (49:1).

Gudomsriken kallas så, eftersom monaderna i dessa uppnått allvetenhet och allmakt inom ett visst klotsystem. I första gudomsriket är monaderna allvetande och allsmåktiga inom solsystemet.

En mycket viktig insikt om evolutionen och expansionen är att varje högre stadium och rike innefattar de väsentliga och omistliga erfarenheterna av alla lägre. Det är ett ständigt vinnande att gå framåt, intet av värde förloras.

Kapitel 4.6 ”Monaderna har ett oförstörbart minne” är ett hylozoiskt axiom av enorm betydelse. Det är i själva verket den logiska förklaringsgrunden till all utveckling.

För att minnen och erfarenheter skall bli kunskaper och förmågor hos oss, måste de bearbetas av oss själva. Det är när vi gör den bearbetningen – reflekterar, drar slutsatser, upptäcker sammanhang, finner principer, kort sagt: tänker själva – som vi märker att vi lär oss något och går framåt.

Kapitel 4.7 Gränserna mellan dagsmedvetet och under- respektive övermedvetet är individuella. Hos varje individ är de dessutom tillfälliga. Vi går framåt i evolutionen. Varje insikt innebär ett litet men dock ett steg upp i det tidigare övermedvetna.

Lägg märke till den hylozoiska innebörden av termerna impuls, inspiration och intuition.

Kapitel 4.8 Kunskapen om rörelseaspekten och framför allt om rörelseaspektens utlopp genom den aktiva medvetenheten är egentligen den viktigaste i all esoterik. Kunskapen om rörelseaspekten är också den del av den esoteriska kunskapen, som vi fått veta minst om, på grund av den fruktansvärda risken för missbruk.

Kapitel 4.9 Detta kapitel ger ett exempel på hur viktigt det är i allt esoteriskt studium att inte utgå från schablonföreställningar: en evolutionsvarelse som människan är inte detsamma som en varelse med ständigt aktiv medvetenhet, utan endast stundligt aktiv medvetenhet. Ständigt självaktiv blir monaden först i femte i naturriket.

Kapitel 4.10 Metoden med höljen är nödvändig för evolutionen och expansionen i solsystemets världar 49–43. I de relativt sett friare kosmiska världarna 42–1 behöver monaden inga egna höljen utan ingår som medstyrande i olika klotsystem.

Kapitel 4.11 I allt som rör människans medvetenhetsaktivering är sinne för balans och proportioner nödvändigt. Balans innebär att aktiveringen inte bör inriktas ensidigt på antingen fysiskt, emotionalt eller mentalt, utan att människan bör utveckla alla tre huvudlagen av förmågor: öka sin handlingskraft, förädla sina känslor och skärpa sitt intellekt i lika hög grad. Sinne för proportioner innebär att vi inte ställer orimliga krav på oss själva och väntar oss snara resultat, att vi inser att teoretisk förståelse av högre realiteter är en sak och förverkligandet av dem något helt annat. Allt ordentligt aktiveringsarbete går långsamt, och vi hinner sällan så mycket under ett kort jordeliv som vi hoppas. Men vi kan trösta oss med att allt av värde som vi lär oss bygger vi också in i oss själva såsom odödliga monader och har därmed undanjort för framtiden.

LÄS MERA I LAURENCY

Kunskapen om verkligheten (KOV): 1.13–1.15, 1.22, 1.23, 1.27–1.30.

De vises sten (DVS): 2.10–2.16.

FEM

Kapitel 5.1 Gå här gärna tillbaka till kapitel 1.9. Ge särskilt akt på hur enheten yttrar sig i de tre verklighetsaspekterna.

Kapitel 5.2 Det kan verka svårt att förstå hur mänskligheten kollektivt utgör hölje för expansionsväsen, som dessutom har individuella höljen. ”Hölje” är definitionsmässigt en materief orm, som tjänar såsom redskap för en monad i högre rike än de monader som kollektivt utgör höljet. Mänskligheten är just ett dylikt redskap, ty högre väsens vilja förverkligas genom mänsklighetens planenliga evolution.

Kapitel 5.5 Kosmiska energierna kommer från alla världarna 1–42 till alla solsystemiska världarna 43–49. Högre energi är nödvändig för lägre materias existens men åstadkommer samtidigt denna lägre materias upplösning.

Formlagen gäller inte för övermänskliga intelligenser, eftersom de själva bildar de former de behöver, upplöser dessa när de vill och omedelbart bildar nya, varvid de bibehåller kontinuiteten i medvetandet.

Kapitel 5.6 Lägg märke till att gränserna mellan naturrikerna bestäms av antalet individuella höljen! Detta är ett exempel på den hylozoiska princip som säger att alla indelningar av verkligheten måste göras med materiaspekten som grund.

Att medvetenhet i mineral- och växtrikerna är nästan helt subjektiv innebär, att monaderna visserligen uppfattar omvärlden men i mycket ringa grad som sådan, att de endast i vissa fall kan hänföra förmimmelserna till yttre ting. Växterna kan söka sig till ljus, stöd, fuktighet etc. utan att ha någon klar tredimensionell materieuppfattning.

Kapitel 5.7 Påpekandet om animalisk kost får inte missuppfattas som propaganda för vegetarism. Moderna västerlänningar äter i gemen mer kött än vad som är hälsosamt. Men konsekvent vegetarism torde inte heller vara lämplig för de flesta. Livsföringen är ett problem, som måste lösas individuellt och funktionellt: envar får själv pröva sig fram till den kost han mår bäst av. Alldeles utan grund i esoteriska fakta är vissa ockultisters påstående att ”köttätande ger dålig karma”, det vill säga negativa konsekvenser enligt skördelagen.

Kapitel 5.8 Lägg märke till definitionen av kultur. Livslagarna avser allas frihet, enhet, självförverkligande, självaktivering. Civilisation är ett lägre slag av kollektivt liv än kultur: ordnade fysiska förhållanden, medan tillfredsställandet av de högre emotionala och mentala behoven är alldeles försummat. Man skiljer mellan emotionalkultur (känslans förädling) och mentalkultur (förnuftets utveckling). Det lilla av verklig kultur, som i dag finns i den så kallade kulturen, är nästan enbart emotionalkultur.

De tolv essentiala egenskaperna är grunden och förklaringen till allt gott i människan. De är tolv specialiserade kausala medvetenhetsenergier, som försöksvis kan betecknas: 1) livstillit, 2) självtillit, 3) laglydnad, 4) rättrådighet, 5) opersonlighet, 6) offervilja, 7) trohet, 8) förtrogenhet, 9) livsglädje, 10) målmedvetenhet, 11) vishet, 12) enhet. Uttömmande beskrivning är omöjlig, eftersom varje högre nivå från och med de högre kulturnivåerna innebär en djupare förståelse om vad de innebär, en förståelse som inte kan delges lägre medvetenhet.

Kapitel 5.9 Lägg i detta kapitel märke till hur kunskapen om utvecklingsstadierna gör det möjligt att relativera livsföreteelserna, det vill säga sätta dem i relation till varandra inom ett större sammanhang. Relativeringen motverkar den tendens att absolutifiera begrepp, värden och ideal som kännetecknar människan i synnerhet på emotionalstadiet. Denna tendens leder till fanatism och oförmåga att uppfatta både proportionerna i tillvaron och förändringars nödvändighet.

LÄS MERA I LAURENCY

Kunskapen om verkligheten (KOV): 1.16, 1.21, 1.31–1.33, 1.35–1.40, 2.4, 4.7, 4.8.

De vises sten (DVS): 2.25, 2.28.

SEX

Kapitel 6.1 När det här och i fortsättningen talas om mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium, menas majoriteten, c:a 85 procent, som befinner sig på barbar- och civilisationsstadierna. Övriga, som nått högre stadier, antingen är äldre monader i människariket eller har, tack vare egenartens starkare målmedvetenhet, gått om majoriteten i evolutionen.

Enbart fysiska sinnen och fysisk rörelseförmåga räcker inte för självaktivt fysiskt liv. Också drivande motiv måste finnas. I djurriket och på människarikets emotionalstadium är det begäret, som tillhandahåller sådana motiv. På människarikets mentalstadium är de tanken och på kausalstadiet är det intuitionen.

Det kausala har som all verklighet såväl materieaspekt (kausalmateria) som medvetenhetsaspekt (intuition) och viljeaspekt (kausaltvilja).

Kapitel 6.2 Dynamisk vilja betyder självverkande vilja. Människans hela emotionalutveckling, som pågår från barbarstadiet till och med kulturstadiet, avser att göra emotionalviljan dels självverkande, det vill säga oberoende av det fysiska (fysiska livets tvång, naturbehov, drifter), dels alltmer mentalt styrd (förnuftig).

Kapitel 6.3 Beträffande perspektivtänkandet: att "relativera" betyder här att sätta in företeelser i sina sammanhang och *relationer* med andra och därmed förstå deras olika funktioner i olika relationer. I motsats härtill har princip-tänkandet en tydlig tendens att vilja se företeelser som isolerade. Perspektivtänkandets mentala kontroll av det högre emotionala innebär förmåga att inte ryckas med av attraherande känslor, vilka ju kan vara lika illusoriska som de repellerande.

Det mentala är i sig ingen kunskapskälla, utan är människans verktyg för bearbetning av kunskap, det vill säga fakta. Före idealitetsstadiet är fysiska världen den enda värld, vari människan kan konstatera fakta. Och fysiska fakta, som även största mentala geni (47:4) är hänvisad till, ger ingen kunskap utöver fysiska världen, ingen kunskap om livets mening och mål, reinkarnationen, medvetenhetsevolutionen, livslagarna.

Kapitel 6.4 Vissa ockultisters åsikt, att mänskligheten blir mer "andlig" eller "kosmisk" bara därför att jorden inträtt i en ny astronomisk era (Vattumannens), kan jämföras med hylozoikens förklaring av hur medvetandenivån höjes: genom att fler individer på högre stadier börjar inkarnera och fler individer på lägre stadier slutar inkarnera. Detta är ett exempel på en viktig skillnad mellan ockultism och esoterik. Den mentala hylozoiken förklarar med orsaker härledbara ur ett givet system av fakta, medan den emotional-mentala ockultismen inte förklarar med orsaker utan vill påverka oss till att godtaga en attraktiv tro utan intellektuell grund. Som påpekades i kapitel 6.3, är det perspektivtänkandets uppgift att styra den attraherande emotionaliteten, alltså även genomskåda ockultismens attraktiva dogmer. Detta är emellertid inte möjligt före humanitetsstadiet. Detta faktum är en av förklaringarna till att esoteriken egentligen hör hemma först på humanitetsstadiet (kapitel 6.8).

Kapitel 6.5 Många "civilisations"-företeelser hör egentligen hemma på barbarstadiet, exempelvis verklighetsförvrängande fulhetssträvan inom den moderna "konsten", våldsdyrkan inom politiska och religiösa rörelser, förtryck och förföljelse av olik-tänkande även i demokratiska länder. Våldets närhet är kulturens avlägsenhet.

Kapitel 6.7 48:3-medvetandet yttrar sig dels i den "mystiska känslan" av allts livs samhörighet och enhet, dels i förståelsen att "det måste finnas något större och viktigare" än det som de lärde i vetenskap, filosofi och teologi förkunnar. Denna känslobetongade förståelse driver individen att söka "sanningen" eller "verkligheten" utöver de av samhället givna ramarna. På kulturstadiet är dock detta sökande huvudsakligen emotionalt betingat.

Kapitel 6.8 Skepsis är inställningen att förneka det man inte vill tro, är alltså en negativ tro och lika okritisk som den positiva tron. Det är således inte bättre att vara skeptiker än troende. Den enda förnuftiga hållningen, som också läres ut i alla äkta esoteriska skolor, är den kritiska inställningen: överväga och undersöka allt, innan man faller ett omdöme om det. Agnostiker kallas den som hävdar omöjligheten av att veta något alls om någon verklighet bortom den fysiska. Agnostikerns hållning är mer logisk än skeptikerns men ohållbar inför esoterikens fakta.

Kapitel 6.10 Det skall betonas, att livet mellan inkarnationerna långt ifrån är så viktigt som ockultisterna i gemen framställt det. I emotional- och mentalvärldarna efter ”döden” lär sig människan sällan något verkligt nytt. Detta beror på att i dessa båda världar är människan (före idealitetsstadiet) oförmögen att bedöma verklighetshalten i det hon ”ser”, varför alla trossatser går att ”bevisa” i dessa världar. Det visar sig också att intet av den kunskap om det överfysiska, som publicerats efter år 1875, har ursprungligen förmedlats av ”andar i andevärlden” (diskarnerade människor i emotionalvärldens tre lägsta regioner, 48:5-7), utan att vad dessa vetat har de antingen lärt sig förut i fysisk existens eller fått undervisning om av dem som lärt det i fysiska världen. Spiritualisterna förnekade från början esoteriska fakta om till exempel reinkarnationen, därför att ”andarna” förnekade dem, men accepterar vissa sådana fakta numera, eftersom alltfler människor efter år 1875 studerat esoterik i fysisk existens och efter fysiska livets slut undervisat i emotionalvärlden. Spiritualismens eftersläpning visar tydligt att kunskapen i ”andevärlden” är importvara från fysiska världen. Värt att notera är att för spiritualisterna inte kunskapens innehåll utan det sätt på vilket den förmedlas tycks vara det väsentliga. Däri visar de sin bundenhet vid det fysiska fenomen och emotionala sensationer.

Sådana minnen av tidigare inkarnationer, vilka sporadiskt förekommer före idealitetsstadiets aktivering av kausalminnet, beror på att monaden fått kontakt med så kallade permanenta atomer i de lägre höljena. Detta är atomer och molekyler, som åtföljer monaden under hela inkarnations- och diskarnationscykeln, också efter de lägre höljens upplösning.

LÄS MERA I LAURENCY

Kunskapen om verkligheten (KOV): 1.18–1.20, 1.34.

De vises sten (DVS): 2.30–2.33, 2.37–2.40, 3.16–3.33.

SJU

Kapitel 7.1 ”Öde” definieras hylozoiskt som ”sammanfattningen av ursprungligt givna betingelser och därmed begränsningar med hänsyn till slutmålet”. (DVS 3.47.5) Ju mer ändamålsenligt individen kan utnyttja dessa givna betingelser på sin vandring mot målet, desto större är hans frihet.

Varje antagande om frånvaro av lag, på något livsområde, är alltså bevis på livsokunnighet.

De ”världar bortom den fysiska”, där individen till slut når kunskap om tillvarons mening, är varken emotional- eller mentalvärlden, som är livsokunnighetens världar, utan först kausalvärlden (som individen når såsom människa) och sedan allt högre världar (såsom övermänniskt jag).

Kapitel 7.2 Högsta kosmiska gudomlighet är begränsad till sin kosmos, medan urmaterien är det verkligt obegränsade. Den omanifesterade urmaterien innehåller potentiellt livets alla kända och okända egenskaper. Dessa kan komma till uttryck (manifesteras) endast i en kosmos.

Återställselagens viktigaste livsuttryck är lagen om sådd och skörd.

Kapitel 7.3 Här talas om att naturlagarna är de fundamentala lagar som möjliggör kosmiska ordningen, vilken i sin tur är förutsättning för att medvetenheten alls skall uppstå i kosmos. Detta får emellertid inte uppfattas i den vanliga vetenskapliga, fysikalistiska meningen, som om kosmos skulle börja som endast en anhopning av materia utan medvetenhet. Tvärtom: en kosmos leds från första början av en grupp monader, som i en tidigare kosmos nått högsta gudomsriket. Det är detta gudomskollektiv som har byggt denna kosmos genom att föra samman omedvetna uratomer, sammansätta dessa till lägre slags atomer (2–49) och av dessa atomer bygga ännu mer sammansatta former, aggregat. Det finns alltså i en kosmos, från

första början, såväl fullt kosmiskt medvetna monader och omedvetna monader. I början och under kosmosmanifestationens tidiga skeden är de kosmiskt medvetna monaderna givetvis oerhört få i jämförelse i jämförelse med de oerhörda massorna av omedvetna monader. Men efterhand som manifestationen fortskrider, växer allt fler monader och blir till sist även kosmiskt medvetna.

Kapitel 7.4 "Förverkliga sin enhet med allt liv" innebär inte bara godtagandet av en dylik ideologi utan framför allt strävan till gemensam medvetenhet. Till en början (!) förvärvar monaden medvetenhetsgemenskap med alla monader i de fyra lägsta naturrikerna inom en planet. När monaden gjort detta, är den övermänniska, har den uppnått femte naturriket.

"Kosmos' slutmål" är alla monaders i kosmos uppnående av högsta kosmiska medvetenhet och förmåga.

De erfarenheter vi inte bearbetar, bland annat genom reflektion och tillämpning, blir utan effekt i vårt liv.

Kapitel 7.5 Av världsreligionerna är det endast de tre yngsta – judendomen, kristendomen och islam – som har uppfattningen av gud som en enda, oändlig, evig och absolut allsmäktig, överordnad Lagen. Denna gudsuppfattning är ett exempel på emotionelltänkandets absolutifiering av begreppen. Monoteismen – läran om endast en gud – är oförenlig med hylozoikens konsekventa evolutionslära, enligt vilken alla väsen – också högsta kosmiska gudomligheterna inräknade – är utvecklingsprodukter, äldre och yngre bröder, varför det inte finns någon oöverbrygglig klyfta mellan gud och människa. De äldre religionerna – vedisk brahmanism, taoism, buddhism, fornnordisk tro etc. förstod att gudarna är ändliga väsen underkastade en opersonlig lag.

Kapitel 7.6 Insikten om människans "relativa frihet och relativa ofrihet" är ett exempel på perspektivtänkandets (på esoteriska fakta stödda) analys av frihetens begrepp. Princip-tänkandet skulle här typiskt absolutifiera i endera riktningen: "människan är totalt fri" eller "människan är totalt ofri".

Varje medvetet val är bestämt av motiv. Exempel på ett frihetsinskränkande motiv, som vi avsiktligt och medvetet (med aktiveringsmetoder) kan arbeta bort, är rädsla, det kanske allvarligaste hindret för lagenligt liv.

Kapitel 7.7 För att vara verklig måste friheten vara icke endast en rättighet utan även en förmåga, eftersom frihet i det yttre inte är möjlig utan frihet i det inre, hos människorna själva.

Diskussionen om form och innehåll (funktion) bottenar djupast i hylozoikens lära om materien som bärare av ett medvetande under utveckling. Formen har sitt existensberättigande så länge som den möjliggör utvecklingen. När den hindrar utvecklingen, måste den elimineras och ersättas med en ny och bättre (enligt formlagen). Talrika exempel på detta kan ses inom religion, politik, vetenskap.

Kapitel 7.8 Skillnaden mellan falsk och äkta enhet, enhet mot eller med enhetslagen, ligger i förhållandet av motsättning och anpassning till alla överordnade enheter: landsändans eller samhällsklassens förhållande till nationen, nationens förhållande till mänskligheten (falsk och äkta nationalism), mänsklighetens förhållande till övriga naturriken (falsk och äkta humanism).

Kapitel 7.9 Likriktning, strävan att utplåna individers och grupper särart vid deras inlemning i större grupper, är ett exempel på falsk enhet, ej ändamålsenlig enhetssträvan. Ett annat exempel är tvångsmässig inlemning i större enheter. Värde har endast ett sådant frivilligt samgå-

ende mellan individer och grupper, vilket motiveras av gemensamt intresse och mål. Urskillningsförmågan uppväger en alltför långt gående och ej ändamålsenlig enhetssträvan.

Kapitel 7.10 Diskussionen om tjänande ger ytterligare några belysningar på opersonlighet, balans mellan emotionalt och mentalt, vårt ansvar icke endast för handlingar utan även underlåtelser.

Kapitel 7.11 Rätt opersonlighet har intet gemensamt med likgiltighet, kyla, avståndstagande, utan är tvärtom en förutsättning för fullt ansvarstagande och rättrådighet.

Kapitel 7.12 Viktigt att inse är att "utvecklingen själv utvecklas", att betingelserna för evolutionen förbättras i takt med att allt fler erfarenheter samlas i högre världars kollektivmedvetenheter, att allt fler monader uppnår högre stadier och riken. Den kosmiska totalmedvetenheten är även den kosmiska totalerfarenheten och det kosmiska totalminnet.

Kapitel 7.14 Blanda inte samman stadium och nivå! (Se även kapitel 5.8!) På varje nivå inkarnerar människan i serier, varvid avsikten med detta är att hon i varje serie skall kunna bearbeta något särskilt livsområde. Sista inkarnationen i en serie är avsedd till att summera hela seriens samlade erfarenheter. Ifall denna inkarnation sammanfaller med god skörd, kan individen förefalla stå avsevärt högre än han faktiskt gör, en faktor som bidrar till omöjligheter för människor att avgöra individens utvecklingsstadier och -nivåer.

LÄS MERA I LAURENCY

Kunskapen om verkligheten (KOV): 1.41.

De vises sten (DVS): 3.2–3.15.

ÅTTA

Kapitel 8.1 Individen är självbestämd i samma mån som hans tankar, uppfattningar, handlingar etc. är bestämda av det han själv upplevat och undersökt. Självbestämmdhet är antingen kunskap eller, brist på kunskap, kritiskt antagande tills vidare. Tro, alltså att hålla för sant vad man inte vet och inte undersökt, är inte självbestämmdhet.

Kapitel 8.2 Förståelse sammanhänger alltså med latensen från tidigare liv och kan omedelbart väckas genom ny kontakt med ämnet ifråga. Förståelse för hylozoik beror på studier av kunskapen i tidigare inkarnationer. Den kan visserligen vara olika stor och djup, beroende på hur intensivt det tidigare studiet varit. Detta faktum bör betänkas av alla, som önskar sprida kännedom om hylozoiken. Ytterst få har latent förståelse, som i det fallet visar sig i att de relativt lätt och snabbt uppfattar väsentligheterna (detaljerna kan kräva längre tid). Övriga endast begriper med möda, som regel under påverkan av propagandistens starkare mentalvibrationer (se KOV 5.7.6). Att göra propaganda, söka övertyga, argumentera är meningslöst, skadligt (väcker opposition, antagonism, som rentav kan urarta i förföljelse).

Kapitel 8.3 Livstillit, självtillit och lagtillit är essentiala egenskaper (se kommentaren till kapitel 5.8). Det innebär att de utvecklas under hela återstående vistelsen i människoriket och fullkomnas först efter monadens övergång till femte naturriket. Deras yttringar på kulturstadiet är följaktligen "bara början".

En av de viktigaste yttringarna av lagtilliten är insikten att man måste börja från början, med det "elementära materialet" (i både bokstavlig och bildlig mening) och behärska det väl, innan man kan gå vidare till "högre studier"; att "också den längsta resa börjar med ett litet steg".

Kapitel 8.5 Ödesmakterna (augoeiderna) är monader tillhöriga femte naturriket. De har gått en annan utvecklingsväg än den människomonaden vandrar alltifrån mineralriket. Deras uppgifter ifråga om människoriket motsvarar närmast den ”guds ledning i människans liv” som religiösa talar om. Ödesmakterna står i nära kontakt med planethierarkin och tar liksom denna emot direktiv från planetregeringen. Mottaglig för deras inspirationer blir människan först på kulturstadiet och uppfattar då inspirationen såsom härrörande från hennes eget ”högre jag”. Denna ledning enligt ödeslagen är alltid opersonlig, är inriktad på individens medvetenhetsutveckling i och för tjänandet av helheten. För människans individuella plikter och problem i fysiska världen har ödesmakterna inget intresse.

Kapitel 8.7 Det finns i hylozoiken intet utrymme för sådana föreställningar som att högre väsen skulle ge människan nåd för hennes förbrytelser eller ”förlåta hennes synder”. Har vi kränkt andra väsens rätt, så är det dem vi har att försona oss med, inte något högre väsen, som är totalt ur stånd att bli kränkt av våra hatvibrationer. Inga gudomligheter, inte ens högsta kosmiska, har någon som helst befogenhet att ingripa mot orsakslagens mekanik, att godtyckligt ge nåd. Dem som visar uppriktig vilja att lyda lagarna kan de låta avbetala på annat sätt än att taga emot samma slags lidande. Men det utkrävda ansvaret är i båda fallen detsamma. Gudarna skipar en omutlig, obönhörlig rättvisa. Vi bör söka förstå att de gör detta i djupaste deltagande med oss som sina yngre bröder, i grundmurad erfarenhet av att detta är enda sättet att göra människa av besten.

Förlåtelse är ett begrepp, som har en mening endast i människoriket. Så länge vi är i något avseende repellerande i vår emotionalitet, känner vi oss kränkta och sårade av andras (inbillade eller verkliga) oförrätter. Så länge behöver vi också kunna förlåta, även oss själva. När vi har övervunnit all repulsion och nått 46-stadiet, kan ingen och inget kränka oss och har vi inget att förlåta.

Kapitel 8.10 Även om ”allt som inte kan betraktas som lycka är dålig skörd”, bör detta inte misstolkas därhän att vi passivt underkastar oss skörden som oundvikligt öde. Skörd är alltid samtidigt undervisning och prov, och lagmakterna (skörde- och ödesinstanserna) iakttar med största intresse hur vi tar emot skörden för att kunna gå vidare. Den som gör det bästa möjliga av iråkad situation för egen och andras utveckling, gör även framtida skörd lindrigare att bära.

Kapitel 8.13 Ett intressant exempel på kollektivt ansvar erbjuder människans rovliv på djurriket. Detta beror på den dåliga sådd djurriket kollektiv ådrog sig under den långa period (miljoner år), då människorna alltjämt var så primitiva att de inte kunde freda sig mot rovdjur. Vi kan knappast göra oss någon föreställning av hur många människor som då dödades. Nu är rollerna ombytta: människorna slaktar och förtär djur. Detta kommer att fortgå, tills skördebalans uppnåtts mellan de båda naturrikena (inom 100 år). Då kommer människorna automatiskt att ha förlorat smaken för att äta kött och kollektivt övergått till vegetarisk livsföring.

Kapitel 8.16 Aktiveringslagen är egentligen självklar utifrån läran om tillvarons tre aspekter. Också ”energi följer tanken” och ”tankar äro ting” är slutsatser av läran om tillvarons tre aspekter. Repetera i detta sammanhang gärna kapitel 2.8 och 4.9.

Kapitel 8.17 Repetera här gärna 4.11! Upptäckten av de inbördes stridande motiven hos människan har lett till formulerandet av läran om det högre och det lägre ”jaget”. I hylozoiken talar man i stället om att monaden identifierar sig med olika höljesmedvetenheter den aktiverat och att monaden därvid uppfattar dessa som ”jag”. När monaden identifierar sig med det lägre emotionala och det lägre mentala, uppfattar den detta lägre som ”jag”. Genom att avsäga

sig identifieringen med detta lägre och söka identifiera sig med det högre emotionala och högre mentala, uppfattar monaden detta som ett ”högre jag”.

LÄS MERA I LAURENCY

Kunskapen om verkligheten (KOV): 7.8, 7.9.

De vises sten (DVS): 3.31–3.73.

NIO

Kapitel 9.1 Resonemanget om människan såsom relativt modig och relativt feg etc. är ett exempel på hur perspektivtänkandet uppfattar ett problem.

Hylozoiken avvisar den i ockulta kretsar spridda uppfattningen att ”andlig utveckling”, det vill säga medvetenhetsutveckling, skulle innebära att något slags ”högre jag” ersatte vårt hittillsvarande dagsmedvetna, ”lägre jag”. Denna åsikt beror på en missuppfattning, som jag närmare utrett i uppsatsen *Några problem rörande människans medvetenhetsutveckling*. Människan har bara en verklig jagmedvetenhet, monadens medvetenhet. Denna kan visserligen växla mellan olika lägre och högre nivåer, och det är detta man misstagit för olika lägre och högre jag. Uppmärksamheten anger var monadens medvetenhet för tillfället befinner sig.

Repellerande emotionalitet och passiv mentalitet: hat och dumhet, livs- och kunskapsfientliga inställningar.

Kapitel 9.2 Nedströmmande vitaliserande kausalenergi: jämför esoteriska definitionen av hälsa i kapitel 5.7.

Esoterikern föraktar inte mystiken. Tvärtom odlar han den ”mystiska upplevelsen” av allt livs enhet och den kärleksfulla förståelsen av allt levande. Men han riktar denna känsla helt mot handlingens värld, låter den bli drivkraften i hans tjänande. Till skillnad från mystikern låter han inte känslan ersätta klart, sunt förnuft och fakta. Han inser att det emotionala inte är någon kunskapskälla.

Kapitel 9.3 Esoteriken förnekar inte att Jesus levat men hävdar att så gott som ingenting som exoteriska historiker tror sig veta om hans liv är riktigt. De historiker (Bruno Bauer, Arthur Drews, G.A. Wells, Earl Doherty etc.), som med stöd av det material de har att tillgå, betvivlat att han levat, har alltså häri visat prov på sunt förnuft.

Att gott och ont är relativa i sin motsättning olika nivåer emellan men absoluta i sin motsättning på varje nivå är en synnerligen viktig insikt, som bara esoteriken kan ge tack vare kunskapen om medvetenhetsevolutionen.

Kapitel 9.4 Först på kulturstadiet börjar människan avsiktligt utveckla medvetenheten, vilket på detta stadium framför allt innebär att hon söker förädla sina känslor och strävar att eliminera hat, rädsla och girighet (onödigt ägande).

På kulturstadiet fördelar skördemakterna den dåliga skörden så att den inte skall bryta ned individen.

Kapitel 9.5 Exempel på repellerande tendens i de undermänniska rikena är växtrikets parasitväsen och djurrikets rovliv.

Kapitel 9.6 Enligt de esoteriska lärarna är rentav kraft- eller energiaspekten det förnämsta esoteriska studiet. Esoterik kan då definieras som det insiktsfulla arbetet med energier i evolutionens tjänst.

I esoteriken får vi uppmaningen ”glöm dig själv i arbetet för andra”, samtidigt som vi uppmanas att ständigt iakttaga och minnas oss själva. Man har velat uppfatta dessa båda upp-

maningar såsom motsägande varandra: ”Skall vi glömma oss själva eller komma ihåg oss själva?” Ser man dock djupare, visar sig motsägelsen skenbar. Det ”själv” som avses är i det första fallet ”falsa självet”, våra otillfredsställda krav på andra och livet, automatiska negativa reaktionsmönster, fördomar etc.; i det andra fallet det medvetna, iakttagande självet, som just genom att iakttaga dessa reaktioner och inställningar kan frigöra sig från identifieringen med dem. Ty det som iakttar kan inte vara identiskt med det som iakttas.

Kapitel 9.7 Samtliga sju insikterna kan härledas ur aktiveringslagens grundläggande axiom: energi följer tanken.

LÄS MERA I LAURENCY:

Kunskapen om verkligheten (KOV): 7.15.

Livskunskap Fem (L5): 6.

TIO

Kapitel 10.1 Termen ”emotionalstadiet” är sammanfattande beteckning på barbar-, civilisations- och kulturstadierna. Det är det svåraste stadiet i människans evolution. Se för övrigt kapitel 6.1 och 6.2.

Kapitel 10.2 Subjektivism är individers och grupper tendens att låta egna uppfattningen gälla mot objektiva verkligheten: ”om karta och terräng inte stämmer överens, så är det likafullt kartan som gäller”.

Kapitel 10.3 Det är med reflektionens analys av erfarenheterna, som vi får ut det mesta möjliga av vår inkarnation. Sålänge vi vandrar tanklöst genom inkarnationerna och tycker att det är ”så skönt att slippa tänka”, får vi i stället vistas hundratals år i mentalvärlden mellan inkarnationerna för att i dess störningsfria tillvaro få tillfälle att bearbeta närmast föregående inkarnations erfarenheter. Denna vistelse kan den reflekterande människan avsevärt förkorta och därmed öka tempot i inkarnerandet.

Ett exempel på projicering, som Laurency behandlat på flera ställen i DVS och KOV, är de subjektivistiska filosofernas oförmåga att ”låta detta vara detta” (brottet mot första tanke-lagen).

Kapitel 10.4 Konkret verklighet är verkligheten ”utanför huden på oss”. Abstrakta är såväl sinnenas objektiva förnimmelser av denna verklighet som emotional- och mentalmedvetenhetens subjektiva föreställningar om den.

Kapitel 10.5 Tecknet \neq , som i matematiken betyder ”icke lika med”, används här i betydelsen ”icke identisk med”, vilket antyder relation.

Kapitel 10.6 Håll isär tre ting: tanken (idén, begreppet), ordet (den språkliga formen, det talade och skrivna ordet), det ting eller skeende som både tanke och ord hänför sig till.

Kapitel 10.7 Värdenas relativitet medför att de kan över- och underordnas varandra i hierarkier. Resonemanget om mänsklighetens överlevnad som värde överordnat enskilda ekonomiska intressens krav på ”vinst” är ett exempel på sådana värdehierarkier. Att upptäcka och studera värdehierarkier är bästa sättet att motarbeta emotionalismens tendens att absolutifiera värden.

LÄS MERA I LAURENCY

ELVA

Kapitel 11.1 De två viktigaste fakta i hylozoikens energilära är att alla energier är uttryck för lagar, verkar lagbundet, och att energier är kvalitativt olika, det vill säga föreligger i högre och lägre slag beroende på vad slags medvetenhet och vilja som kommer till uttryck genom dem. ”Lägre och högre slag” av energier betyder inte utan vidare lägre och högre materielag (atom- och molekylarlag), ty det gör en mycket stor skillnad, om det är en monad i tredje, fjärde eller femte naturriket, som aktiverar ett visst energislag (exempelvis 49:4). Djurmonaden gör det omedvetet och instinktivt, människomonaden kan göra det medvetet men vanligtvis inte, övermänskliga monader gör de alltid medvetet och med insikt om lagarna.

Viktigt att förstå är också att sådana egenskaper hos energier, som att vara ändamålsenliga och att vara uttryck för psykologiska typer, allmänt sett föreligger i mindre grad, ju lägre materielag energin verkar i. I fysiska världens tre lägsta aggregationstillstånd, 49:5-7, är energiernas kvalitativa sida mycket svag. Redan i lägsta etern, 49:4, är den betydligt starkare.

Kapitel 11.2 Förståelsen av hur tre grundenergierna sammansätts till sju måste förenas med förståelsen av nerdimensioneringens princip, och det är med denna förenade förståelse man skall betrakta tablån på sidan 172 och begrunda redogörelsen i kapitel 11.2. I tablån skall egentligen inte bara de tre siffrorna 1 2 3 på varje rad av sju vara sinsemellan olika stora utan borde också varje rads tre siffror vara mindre än närmast övre rads tre siffror, detta för att visa att klarheten och kraften avtar för varje lägre steg i nerdimensioneringen. Slutligen gäller att varje sjuerie är en svagare manifestation än närmast högre och en starkare än närmast lägre. För solsystemens verklighet gäller att skillnaden mellan förhållanden (medvetenhet och vilja) i atomvärldar (43, 44, 45 etc.) och molekylarvärldar (43:2-7, 44:2-7, 45:2-7 etc.) är särskilt märkbar.

Kapitel 11.3 Ett tydligt och intressant exempel på nerdimensionering är följande: liksom periodicitetens lag gäller endast lägsta sjutalet världar (43–49) så förekommer dag och natt endast i fysiska världen. I kosmiska världarna 1–42 råder oavbruten aktivitet och i överfysiska världarna (1–48) finns ingen natt. Analogin framträder däri att lägsta enheten av ett sjutal (43–49 av 1–49 och 49 av 43–49) avviker från det högres norm.

”Höljescentra är orsaker till organismens organ” uttrycker en viktig hylozoisk princip, nämligen att ”funktionen skapar organet, icke organet funktionen”. Funktionella, ändamålsenliga energier från högre världar skapar centra i lägre världars höljen. Monadens behov av fysisk syn skapar ögat.

Kapitel 11.4 Ett exempel på en parallell evolutionsväg, där monaderna inte utvecklas genom triader, är devaevolutionen, varom närmare upplysningar lämnas i kapitel 11.7.

Att triaderna är höljen för monaden betyder att monaden alltid befinner sig i någon bestämd triadenhet, är centrad i denna. Detta centrering betyder också att monaden uppfattar denna triadenhets speciella medvetenhet som ”jagmedvetenhet”. Under sin evolution i människoriket är monaden först, på barbarstadiets lägre nivåer, centrad i fysikalatomen. På barbarstadiets högre nivåer flyttar monaden till emotionalatomen, för att långt senare, på humanitetsstadiet, kunna flytta till mentalmolekylen. På idealitetsstadiet flyttar monaden till andra-triadens mentalatom och på enhetsstadiet till 46-atomen.

Kapitel 11.5 Detta kapitel ger ytterligare flera exempel på nerdimensioneringens princip. Monadens vistelse i eftervertannat första-, andra- och tredjetriaden, och de oerhörda förvandlingar som övergångarna från en lägre till en högre triad innebär för monadens möjlighet att

uttrycka vilja och medvetenhet, är en nerdimensionerad motsvarighet till hela solsystemets förvandling i tre etapper.

Visserligen sker monadens övergång från förstatriaden till andratriaden och från andratriaden till tredjetriaden ögonblickligt men har länge föregåtts av monadens gradvis ökande förmåga att använda de högre slag av medvetenhet och vilja som den högre triaden möjliggör. Innan människomonaden i slutet av idealitetsstadiet övergår till andratriaden, har den kunnat använda mentalatomens medvetenhet och vilja på humanitetsstadiet och 46-atomens medvetenhet och vilja sporadiskt på idealitetsstadiet. På idealitetsstadiet har monaden redan ett begynnande 46-hölje, bestående av de tre lägre molekylarslagen (46:5-7). Det är alltså viktigt inse att utvecklingsstadierna ”överlappar”.

Kapitel 11.6 Viktigt att notera är att man i hylozoiken ser allting ovanifrån, från högre världar och riken, medan vetenskapen ser underifrån, från lägsta världen, fysiska världen och stannar där. Det är genom att se allting ovanifrån, som hylozoiken kan säga, att allting har ett ändamål och att slumpmässigheten är ett underordnat skeende. Uttalandet ”allting har ett ändamål” avser givetvis en större skala: varje monads manifestation i kosmos har ett ändamål. Viktiga skeenden i monadens inkarnationer har en mening, men inte *varje händelse* i monadens liv har en mening eller ett ändamål.

Det för oss människor närmast liggande exemplet på dominant (in nerdimensionerad mening) är människomonaden såsom dominant i sina höljen. Se även kapitel 1.8!

Kapitel 11.7 Hylozoikens lära, att organiskt liv är ett specialfall av och icke normen för liv över huvud taget, är ytterligare ett exempel på hur hylozoiken ser allting ovanifrån, från högre världar.

Ifråga om de ingående monadernas antal är i vårt planetsystem devaevolutionen betydligt större än människoevolutionen.

LÄS MERA I LAURENCY

Kunskapen om verkligheten (KOV): 2.2, 2.5–2.7, 2.11–2.18.

TOLV

Kapitel 12.1 I hela denna avdelning TOLV har jag med flit använt olika termer för samma sak, nämligen dels de speciella hylozoiska termer som Laurency infört, dels de äldre traditionella esoteriska. Avsikten är att vänja de studerande vid de äldre termerna, så att de sedan lättare och med större behållning kan studera den äldre esoteriska litteraturen, såsom Alice A. Baileys och H. P. Blavatskys verk. Alltså: sjuklot är Laurencys beteckning för det som i den äldre litteraturen kallas planetkedja eller enbart kedja; eon är Laurencys term för rund, kalpa eller Brahmås dag.

”Alla dessa sjuttal beror givetvis på de sju genomgående typerna och typenergierna”. Varje klot i sjuklotet representerar alltså någon av de sju typenergierna. De sju kloten inom det omslutande 46-klotet är liksom de sju centren i människans eterhölje. Det viktiga är dock inte själva kloten, utan de ingående kollektiven av evolutionsmonader med dessas medvetenhet och vilja.

Kapitel 12.2 ”Planeten Venus är lägsta, grovfysiska planet i ett system liknande Tellus-systemet.” Alla grovfysiska planeter i vårt solsystem är på motsvarande sätt lägsta klot i sina egna sjuklot eller planetsystem. Det finns tio sådana planetsystem i vårt solsystem, tre större och sju mindre. Tellus-systemet och Venus-systemet hör till de sju mindre.

Det behöver tilläggas, att vår mänsklighet icke består endast av monader som kausaliserat på vår planet utan även av sådana som kausaliserat i ett tidigare sjuklot och sedan överförts till vårt.

Kapitel 12.3 Den fantasifulla fiktionen om ”tvillingsjälarna” handlar om att ge människans sökande efter en livspartner ett slags ockult förklaring. Men ”tvillingsjälarna” har aldrig avsett två individer på samma utvecklingsstadium eller ens i samma naturrike. Detta har den traditionella esoteriska symboliken alltid framhållit på olika sätt: till exempel med den antika symbolen av tvillingarna Pollux och Kastor, varav den förre var odödlig, den senare dödlig; eller den gammalindiska symbolen (Rig-Veda I, 164:20) om två fåglar, förenade med varandra och sittande i samma träd, den ena ätande den ljuva frukten, den andra iakttagande utan att äta. ”Äta frukten” avser givetvis det mindre kausalhöljets uppgift att inhämta erfarenheter under inkarnation. ”Iakttaga utan att äta” avser på motsvarande sätt det större kausalhöljets uppgift att draga de förallmänligade insikterna av inkarnationens erfarenheter utan att själv göra dem.

Kapitel 12.4 ”Ingen människa kan nå utöver människoriket utan bistånd av och samarbete med planethierarkin, en viss utsedd medlem därav, som åtagit sig att leda människan på den svåra vägen mellan fjärde och femte naturriket.” Denna väg är det så kallade lärjungaskapet. Beträffande detta bör sägas, att långt ifrån alla medlemmar av planethierarkin åtar sig mänskliga lärjungar och att de hur som helst är intresserade endast av sådana individer som kan göra en stark insats för mänskligheten i linje med hierarkins plan för medvetenhetsutveckling. Viktigt att veta är också att lärjungaskapet är en kollektiv företeelse: lärjungen införes i en grupp, vars medlemmar förutses förvärva gemensam medvetenhet.

Kapitel 12.5 Planethierarkins frånvaro i mänskligheten är den viktigaste grunden till våra problem, eftersom dessa är rotade i vår okunnighet om livet och lagarna. Planethierarkins återframträdande i mänskligheten medför lösningen av våra problem, eftersom hierarkin är upphovet till all livskunskap på vår planet. Därmed är givetvis inte sagt, att hierarkin kommer för att ställa till rätta allt som vi bragt i oordning. Tvärtom får vi med livskunskapen från hierarkin den klarast möjliga insikten om vårt ansvar och vår skyldighet att själva rätta till de missförhållanden vi vållat.

Kapitel 12.6 Den händelseutveckling som här tecknas bygger givetvis på skattning av sannolikheter. Det kan behöva framhållas att detta skeende inte är förutbestämt bara därför att det är förutsett. Mänskligheten har sin fria vilja och kan avsevärt fördröja de högre rikenas planer.

Lägg märke till att människan i sin manifestation på Jorden under denna klotperiod både börjar och slutar som eterverelse. Hela första rotrasen och större delen av andra rotrasen, större delen av sjätte och hela sjunde rotrasen är eteriska.

LÄS MERA I LAURENCY

Kunskapen om verkligheten (KOV): 3.1–3.9

Ovanstående text utgör avdelningen KOMMENTARER OCH VÄGLEDNING av boken *Förklaringen* av Lars Adelskogh.

Copyright © by Lars Adelskogh 2006 och 2017.